

ת"פ 2164/03/17 - מדינת ישראל נגד ש כ

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 2164-03-17 מדינת ישראל נ' כ
בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ש כ

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד טל נעים

ב"כ הנאשם עו"ד גולן ועו"ד רגב

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

כתב האישום

1. כתב האישום מייחס לנאשם חמישה אישומים שעניינם אלימות כלפי המתלוננת, רעייתו בעת האירועים.

הנאשם והמתלוננת היו נשואים כ- 16 שנה ולהם שני ילדים משותפים ע' יליד 2002 ו-מ' ילידת 2007 הלוקה באוטיזם וזקוקה להשגחה צמודה.

על פי החלק הכללי לכתב האישום הנאשם נהג להקניט, לגדף ולהשפיל את המתלוננת ובין היתר נהג לכנותה "שמנה", "מכוערת", "חולת נפש" וכן הפנה אליה אמירות כמו "מי ירצה לשכב איתך", "בהמה" ו"אף אחד לא אוהב אותך".

על פי **האישום הראשון**, ביום 30.1.16 בשעות הבוקר נטל הנאשם נעליים השייכות לע' ופנה לצאת מהבית. המתלוננת ביקשה ממנו לו לחלוץ הנעליים מאחר שע' זקוק להן ואין לו נעליים אחרות. הנאשם סירב ורץ לכיוון המעלית. בתגובה המתלוננת רצה לכיוונו ולחצה על כפתור המעלית למנוע מהנאשם לעזוב את המקום. בתגובה

הנאשם דחף אותה לעבר קיר סמוך וכתוצאה מכך קיבלה המתלוננת מכה באזור בית החזה. הנאשם עזב את המקום.

משכך יוחסה לנאשם עבירה של תקיפה סתם, עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

על פי **האישום השני**, ביום 8.11.15 בשעות הבוקר בבית המשפחה, הקטין ע' חש ברע והמתלוננת נותרה עמו בבית וביקשה מהנאשם שיקח את מ' עמו, אך בטרם יצא מהבית הודיע הנאשם ששינה דעתו ולא יקח את מ' בתגובה המתלוננת חסמה עם גופה את דלת הבית על מנת למנוע מהנאשם לצאת ללא מ'. הנאשם בתגובה היכה במתלוננת באזור עצם הבריה בשתי מכות אגרופ ונעזב את המקום. המתלוננת חשה כאבים בעקבות המכה ופנתה לקבלת טיפול רפואי. כתוצאה מהמעשה נזקקה המתלוננת למתלה כתף בשל חשש לשבר בעצם הזרוע ולפריקת עצם הבריה וחשש לשבר אנטומי הומרוס ימין ו- ACJ DISLOCATION TUPE. נכון ליום 7.6.16 סבלה המתלוננת מרגישות וכאבים בעצם הבריה בשל החבלה.

משכך יוחסה לנאשם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש, עבירה לפי סעיף 382(ג) לחוק.

על פי **האישום השלישי**, מספר ימים עובר ליום 13.8.15 בשעות הערב בבית המשפחה התנהל דין ודברים בין הנאשם למתלוננת, אז דחף אותה הנאשם באמצעות ידיו באזור בית החזה שלה.

משכך יוחסה לנאשם עבירה של תקיפה סתם, עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק.

על פי **האישום הרביעי**, ביום 28.5.14 בבית המשפחה התנהל דין ודברים בין הנאשם למתלוננת אחז הנאשם ומשך בשערה של המתלוננת כך שמשך את שיערה כלפי מטה עד שנשכבה על הרצפה. המתלוננת חשה סחרחורת אז ע' עזר לה לקום. לאחר מספר ימים פונתה המתלוננת לבית החולים בחשד לאירוע מוחי. במהלך אשפוזיה של המתלוננת התקשר ע' לספר לה, כי הנאשם היכה אותו. לאחר שחרורה לביתה למנוחה בסוף השבוע התעמתה המתלוננת עם הנאשם לגבי תקיפת ע'. לאחר דין ודברים דחף אותה הנאשם והפילה לרצפה, היא התחננה לנאשם שירים אותה אך הוא לא עשה כן. ע' עזר למתלוננת לקום מן הרצפה.

משכך יוחסה לנאשם שתי עבירות של תקיפה סתם לפי סעיף 382(ב) לחוק.

על פי **האישום החמישי**, כשלוש שנים עובר ליום 30.1.16 בראש השנה התכוננו הנאשם, המתלוננת וילדיהם לצאת לארוחת החג אצל משפחתו של הנאשם. הנאשם אמר למתלוננת, כי היא בהמה מסריחה ואינה רצויה אצל משפחתו ועל כן המתלוננת לא הצטרפה אליהם לנסיעה. עת שבו הנאשם והילדים מארוחת החג סיפר ע' למתלוננת אודות הביקור, הנאשם נכנס לחדר ושחרר נפחות אל גופו של ע'. המתלוננת בתגובה דחפה את הנאשם וזה דחף אותה חזרה והיא נפלה על המיטה. הנאשם אחז בשערות ראשה והטיח את ראשה במיטה. לאחר מכן התקשר הנאשם לאחיה של המתלוננת, ניר ואמר לו שהוא פוחד מהמתלוננת שכן היא אלימה.

משכך יוחסה לנאשם עבירה של תקיפה סתם, עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק.

גדר המחלוקת

2. הנאשם הכחיש, כי נהג להקניט, לגדף ולהשפיל את המתלוננת וכן את הכינויים והאמירות שיוחסו לו בחלק הכללי לכתב האישום.

3. באישום הראשון הודה הנאשם שהדף את המתלוננת כדי לצאת לעבודה לאחר שחסמה את דרכו והכחיש את יתר המיוחס לו.
4. באישום השני הכחיש הנאשם את התקיפה ואת תוצאותיה. כן הוכח המיוחס לו באישומים השלישי והרביעי.
5. באישום החמישי הודה הנאשם שאכן נסע לארוחת חג למשפחתו ללא המתלוננת אך הכחיש את יתר המיוחס לו.
6. במסגרת המענה לכתב האישום ביום 18.10.17 מסרה ההגנה שהיא חולקת על התעודות הרפואיות. בדיון שהתקיים ביום 13.11.17 ביקשה ההגנה לזמן את כל הרופאים שברשימת עדי התביעה והודיעה שתזמן את ד"ר רמזי שוויקי כעד הגנה (עמ' 4 שורות 19-20). לבקשת ההגנה קבעתי, כי הרופאים יגיעו למסירת עדותם עם תיקה הרפואי של המתלוננת.

דיון והכרעה

7. כידוע, נאשם לא יורשע אלא אם אשמתו הוכחה מעבר לכל ספק סביר.
8. אומר כבר עתה, כי המתלוננת העידה בפניי באופן שלא ביקש להכפיש את הנאשם, היא סיפרה בכאב על יחסי בני הזוג לאורך שנות נישואיהם ונתתי אמון בגרסתה והעדפתי אותה על פני גרסתו המתחמקת של הנאשם, תוך שנתתי משקל לאי הדיוקים שנמצאו בעדות המתלוננת במספר מקומות. מצאתי לגרסת המתלוננת חיזוקים בראיות המאשימה, והכל כפי שיפורט להלן.

כללי

9. המתלוננת בעדותה בפניי לא הכפישה הנאשם ואמרה עליו דברים טובים ונתתי אמון בגרסתה והעדפתי אותה על פני זו של הנאשם.
- המתלוננת הגישה תלונתה במשטרה לאחר פתיחת הליכי הגירושין. לאחר שבחנתי טענות ההגנה שמא הגשת התלונה נועדה לקדם ההליכים בתיק הגירושין, שוכנעתי בגרסת המתלוננת, כי מסרה את אשר אירע ומצאתי חיזוקים לדבריה בראיות הנוספות שהוגשו לעיוני ואלה תומכות באמיתות תלונותיה.
- ניכר היה שהמעמד שבמתן העדות לא היה לה קל. סיפרה שוב ושוב שהתביישה כמורה לספר על מה שקורה בביתה. פחדה שהילדים יפגעו. בחקירתה הנגדית סיפרה, כי ניסתה להסתיר מכולם את האלימות שחוותה, כי לא רצתה להאמין בעצמה שזו המציאות בה היא חיה, וכי תמיד ראתה בעצמה את האשמה במצבה.
- הכחישה שסיפרה לנאשם על סוד משפחתי שלה ושם אחיה.
- הכחישה שהיא מסיתה את ע' כנגד הנאשם.
- הנאשם היה אומר לה שהיא מסריחה, אמא לא אחראית, חולת נפש וכו'.

המתלוננת לא הכחישה חלק מדברי הנאשם, כי הפעילה כלפיו אלימות ומסרה שהדברים נעשו במסגרת הגנה

עצמית בעת שתקף ואירוע אחד שנעשה בהלצה, כפי שיפורט בהמשך.

10. בעימות, ת/3, הסבירה המתלוננת לגבי הקשר בין האלימות לגרירת הרגל "אין לי מושג. זה קשר נפשי כל פעם שיש אירוע עם שחר זה גורם לי ללחצים נפשיים ואז בצד שמאל של הגוף שלי נרדם לי מלחץ וככה היה עם הרגל והיד שוב פונית לחדר מיון" (שורות 132-133).

11. בעדותו בפני מסר הנאשם, כי הוא היה המוכה במערכת הזוגית ולא המתלוננת (עמ' 64 שורות 27-30).

הנאשם סיפר שמערכת היחסים בין בני הזוג ידעה עליות וירידות, שכל הזמן היו ויכוחים, כי המתלוננת היא אדם עצבני ועם בעיות זכרון (עמ' 63 שורות 11-12), וכי העצבנות באה לידי ביטוי "בצרחות וזריקת חפצים" (עמ' 67 שורה 23).

לאחר הגשת הבקשה לגירושין היו יחסים בני הזוג תקינים ואז החלה המתלוננת לביים אירועים. מנגד בחקירתו הנגדית אישר שלא חיו חיים משותפים כבעל ואישה במשך חודשים.

כאשר מ' אובחנה בגיל שנתיים כאוטיסטית המתלוננת קיבלה זאת קשות, התמקדה בע' מה שגרם למ' להיות אלימה ותוקפנית יותר כלפי ע' והמתלוננת.

הקשר שלו עם מ' הוא מצוין, לאחר שעזב את הבית היא נשארה בחזקת המתלוננת, מ' קיבלה קשה את עזיבתו, האשימה את המתלוננת, תקפה אותה, ונאלצו לאשפז את מ' בכפייה וכיום היא שוהה בהוסטל.

לגבי ע' טען והתלוננת מצידו, טען הנאשם שהמתלוננת מסיתה את הקטין כנגדו, וכי ע' הוא "ילד עם דימיון, הוא לא חי את המציאות" (עמ' 68 שורות 4-5).

על כתב האישום אמר "זה תפור. זה לא אמיתי" (עמ' 66 שורה 21) כשנשאל למה כוונתו השיב "כתוב תאריכים כפולים, כתוב בראש השנה התאריך לא מתאים לראש השנה. אישום 1 ו-5 זהים. יש עוד טעות אם אראה את כתב האישום מול העיניים אצביע על הטעות" (עמ' 66 שורות 22-23).

על המניע של המתלוננת בהגשת התלונה מסר שני הסברים שונים. בעדותו בפני סיפר "בחקירה במשטרה אני גיליתי את הסוד של [המתלוננת]...." (עמ' 66 שורה 25). ובהמשך הוסיף "בגלל שגיליתי את זה כל האחים התגייסו לתפור לי אישומים" (עמ' 67 שורה 2), אחיה שממילא לא אהבו אותו. לדבריו, מדובר בסוד של המתלוננת ואחיה.

לדבריו, נושא הסוד עלה בטיפול של המתלוננת אצל מטפלת מירושלים ואינו זוכר לפני כמה שנים זה היה.

עוד מסר שגילה את הסוד האמור "בערב הראשון של החקירה" (עמ' 78 שורה 3), וכי המתלוננת היא שסיפרה לו על כך. בהמשך הוסיף שהיא סיפרה לו "כמה שנים טובות" לפני הגשת התלונה (עמ' 78 שורה 11), וכי לא עשה דבר עם הסוד במשך השנים.

מנגד, בחקירתו במשטרה (ת/1) מסר שהמניע להגשת התלונה הוא ש"היום יצאתי לחברה שלי", יש לו חברה שבוע (שורות 6-11).

הוא עבד כחשמלאי ושעות העבודה שלו היו גמישות ואילו העבודה של המתלוננת הייתה תובענית יותר ולכן הוא שדאג לטיפול בילדים.

סיפר שבשלב כלשהו הפסיק להאמין למתלוננת לגבי הצליעה והעויות (עמ' 76).

התנצל בפני המתלוננת על כך שנפגעה ממנו באופן מילולי בלבד.

אף שלאורך עדותו נקט בלשון מכפישה כלפי המתלוננת והעיד על אופיו הטוב והרגוע, הנאשם אישר שכינה את ע' אידיוט מתוך עצבים (עמ' 75 שורה 15), אמר את המילה במספר הזדמנויות ואינו גאה בכך (עמ' 75 שורה 28). שאל פעם אחת בלבד את ע' אם און לאחר שראה שנכנס לאתרי פורנו, משום כך התנגד לכך שהדלת של ע' תהיה נעולה, זה היה כשע' היה בן 12.

בחקירתו הנגדית הנאשם אישר שבעט בדלת וגרם בה לחור (עמ' 75).

12. בחקירתו במשטרה (ת/1) הודה הנאשם שאמר למתלוננת שמנה, מכוערת, מסריחה ואיש לא ירצה לשכב איתה, כי הקניטה אותו ואמרה לו שהוא לא גבר, לא מפרנס ואימפוטנט (שורות 32-34).

על הבעיטה בדלת ושבירתה סיפר שהמתלוננת יצאה לעבודה עם חברה והשאירה אותו עם שני הילדים, הוא התעצבן ובעט בדלת ועשה בה חור, אך תיקן אותה (שורות 73-75) והכחיש, כי רצה לבעוט בע' ופגע בדלת (כך גם בעימות, ת/3).

על הסוד המשפחתי של המתלוננת **היא סיפרה לו לפני מספר שנים** (שורות 130-131).

על דברי ע' לעו"ס בבית החולים שהוא מפחד שאמו תיהרג ממכות הסביר הנאשם שזה בגלל שהמתלוננת מסיתה אותו כנגדו והכחיש שהרים עליה יד.

הסביר שאין בינו לבין המתלוננת יחסי אישות כבר שנה, וכי יש לו חברה (שורות 174-761).

בסוף עדותו הוסיף, כי למתלוננת התפרצויות זעם בלתי נשלטות כלפי הילדים והיא זקוקה לטיפול.

13. בעימות, ת/3, הנאשם הודה שקרא לה מסריחה.

14. הוגשו חקירת ילדים שנערכה לע' (ת/9 ו-ת/12) ובכך חסכו הצדדים את הצורך להעידו. חוקרת הילדים התרשמה, כי ע' מודע לסכסוך בין הוריו, אך לא התרשמה שהדבר השפיע על תוכן עדותו. בכל הנוגע לתקיפתה של המתלוננת תיאורו של ע' היה כללי ובהעדר תוכן מספיק לניתוח מהימנות עדותו התקשתה חוקרת הילדים להתרשם ממנה. בנסיבות אלה, לא מצאתי ליתן משקל לדברים שייחס ע' לנאשם בקשר למעשים כלפי המתלוננת.

15. לאור כל המפורט לעיל, אני סבורה שהנאשם נהג לגדף את המתלוננת ולכנותה בכינויים שונים.

האישום הראשון

16. אין מחלוקת בין הצדדים, כי הנאשם נעל את הנעליים של ע' והמתלוננת דרשה ממנו להשיבם לע' בטענה שאין לו נעליים אחרות לצאת עמם.

17. המתלוננת סיפרה שהיא תכננה לצאת לטיול עם חברים והילדים ואז ראתה שהנאשם לקח לע' את הנעליים היחידות שלו, היא ביקשה ממנו להחזיר לילד את הנעליים וסירב. היא עמדה בפתח הדלת וניסתה לעצור אותו ואז תקף אותה ב"שני אגרופים על עצם הבריח" וירד במדרגות (עמ' 10 שורה 24). היא התקשרה לאחיה וביקשה שיקחו אותה להגיש תלונה וכך היה.

על ההבדל בין האמור בכתב האישום לבין עדותה, כי היכה בה בשני אגרופים ולא דחף אותה לקיר למרות שזה האירוע האחרון בזמן השיבה שזה היה **אגרופים לעצם הבריח** (עמ' 14 שורות 27-29). על הבלבול מסרה שהייתה בסערת רגשות בעת הגשת התלונה, רצתה להתגרש בשלום אך הנאשם **דחף אותה ושוב היכה בעצם הבריח**. שבה **ועמדה על כך שלא דובר במכה לחזה אלא לעצם הבריח** (עמ' 15 שורה 4-1).

18. בעימות, ת/3 הודתה המתלוננת, שמנעה מהנאשם לעזוב, הוא יצא מהמעלית **ודחף אותה לקיר תוך שהוא פוגע באזור בית החזה** ורץ במדרגות.

הנאשם בתגובה מסר, כי לקח את הנעליים ברשות ע' ולא עזרו הניסיונות לשכנע את המתלוננת להניח לו ואז תוך כדי יציאתו מהמעלית **"הוזנתי אותה הצידה כדי שאוכל לצאת וירדתי במדרגות"** (שורות 18-23), בהמשך **"ודחפתי אותה בעדינות הצידה"** (שורה 25).

19. **הנאשם** סיפר, כי ביקש מע' את הנעליים שלו, מאחר ששלו נרטבו, והילד נתן לו אותם. הוא היה במעלית אבל המתלוננת לא נתנה לו לרדת למטה, הוא פתח את המעלית **"הוזנתי אותה בעדינות"** וירד במדרגות (עמ' 64 שורות 15-16 וכן עמ' 67 שורות 8-11). בהמשך הוסיף **"הוזנתי אותה עם יד שמאל לכיוון ימין ויצאתי"** מהמעלית (עמ' 67 שורות 8-9). לאחר שחזר מהעבודה השוטרים הגיעו הביתה.

לדבריו, הן באישום זה והן באישום השני מעולם לא הרים עליה יד וכל שעשה היה **"הדפתי אותה שהיא חסמה לי את הדרך"** (עמ' 67 שורה 4).

כשהוטח בו שבמשטרה סיפר שרק באירוע אחד הזיז אותה השיב **"היו שני אירועים. אחד עם המעלית שדחפתי אבל זה לא דחפתי, הוזנתי אותה קלות בשביל לצאת למדרגות. פעם שניה זה היה בבוקר שהיא סרבה [מ'] להתלבש... [מ'] לא הסכימה אז אחר כך [המתלוננת] באה שהחלטתי לצאת מהדלת, רצה וחסמה לי את הדרך אז הוזנתי אותה מהדרך כי היה לי ממש מאוחר ויצאתי"** (עמ' 73 שורות 24-28). האם זה הזזה או דחיפה השיב **"הוזנתי, דחפתי, בשבילי זה אותו דבר. אני לא הוזנתי אותה עם מכות"** (עמ' 73 שורה 32).

הודה שלאחר מכן הלך עם חברה שלו לאחותו וחזר בערב (עמ' 67 שורות 31-32).

לדבריו, הכין מראש מזוודה עם בגדים, כי המתלוננת כל הזמן איימה עליו שתזמין משטרה ותוציא אותו מהבית, מזוודה שעמדה ליד הדלת במשך חודש (עמ' 64 שורות 21-23).

בדצמבר 2015 הגישה המתלוננת תביעה לגירושין, אח"כ ביקשה שישפצו את הבית, התנהגה אליו יפה ואז התחילה לביים תלונות.

20. **אבישי טל**, אח של המתלוננת. העד סיפר ב-10, כי היחסים בין המתלוננת לנאשם לא היו שוויוניים. על גילוי האלימות נודע לו באשפוז האחרון של המתלוננת אז שיתפה אותו.

המתלוננת התקשרה אליו בוכה וסיפרה שהנאשם תקף אותה. הוא ואחיו רמי הגיעו, רמי נשאר עם הילדים והעד לקח אותה להגיש תלונה במשטרה. הנאשם לקח לע' את הנעליים היא חסמה את הדלת וביקשה ממנו להוריד את הנעליים והוא בתגובה **דחף אותה והיא נפלה לרצפה.**

21. **ורדית לוי**, חברתה לעבודה של המתלוננת, סיפרה ששמעה מהמתלוננת דברים מאוד כלליים. היו למתלוננת מספר אשפוזים והתמוטטות בעבודה.

המתלוננת סיפרה לה שבגלל הוויכוח על הנעליים של ע' הנאשם **דחף אותה ליד המעלית.** לאחר רענון זכרון מסרה שראתה שהמתלוננת כאובה אך אינה יודעת ממה, בתחילה חשבה שזה קשור בילדה אבל 3 חודשים לפני הגשת התלונה המתלוננת סיפרה לה ולאחרות שזה כתוצאה מהאלימות של הנאשם.

בתום עדותה ביקשה ההגנה למחוק את העדות ולא לקבל את הדברים כאמרת קורבן עבירה לפי סעיף 10 לפקודת הראיות תשל"א-1971, מפאת שהמועד למסירתם לא היה בסמוך לביצוע העבירות אלא לאחר שהחליטה המתלוננת להתגרש מהנאשם. קבעתי, כי העדות תיבחן ככל עדות בעניין משקלה ולא קבילותה, וכי הצדדים יוכלו לטעון טענותיהם לאחר שמיעת מלוא הראיות בתיק והדברים יוכרעו במסגרת הכרעת הדין.

משמסרה המתלוננת לאחיה מר טל על התקיפה מיד לאחר האירוע בבכי, אני סבורה שחשיפת התקיפה בפני חברתה, הגב' לוי, צריכה לקבל משקל משהיא מהווה חלק מתהליך החשיפה של המתלוננת את האלימות כלפיה בפני הסובבים אותה.

22. כתב האישום מייחס לנאשם עבירה של דחיפה באזור בית החזה, כפי שמסרה המתלוננת בעימות, ת/3. בעדותה בפני מסרה המתלוננת שהנאשם תקף אותה באגרופים בעצם הבריח. מצאתי אי דיוק בגרסת המתלוננת בנקודה זו אך נתתי אמון בגרעין עדותה לגבי קרות התקיפה. הנאשם הודה שדחף את המתלוננת כדי להזיזה מדרכו. המתלוננת סיפרה לאחיה ביום האירוע שהנאשם דחף אותה ובהמשך גם לחברתה. בנסיבות אלה, הוכיחה המאשימה מעל לספק סביר, כי הנאשם דחף את המתלוננת.

האישום השני

23. אין מחלוקת, כי היה דין ודברים בין הנאשם למתלוננת בשאלה מי מהם יקח את מ' למסגרת.

24. המתלוננת סיפרה שע' חש ברע ולכן נשארה איתו בבית. הנאשם שבדרך כלל לוקח את מ' למסגרת אמר למתלוננת שהיא תיקח אותה. המתלוננת עמדה בפתח הבית, חסמה את יציאתו והנאשם **דחף אותה על הקיר והיכה בה בשני אגרופים בעצם הבריח** "התקפלתי לשניים, הוא ראה את זה ורץ במדרגות וצחק" (עמ' 9 שורות 13-14).

היא פנתה לרופא שהפנה אותה למיון, הרופאים חשדו בנסיבות חבלתה, אך היא טענה שהחליקה בבית ולא סיפרה את האמת. אחיה הגיעו למיון אז סיפרה להם שהנאשם מכה אותה. לדבריה, היא התביישה לספר, שהיא מורה שמיעצת לאחרים, הינה קורבן לאלימות. משם נסעה לבית אחיה אך עמדה על סירובה להגיש תלונה במשטרה.

אישרה, כי הרופאים לא יודעים מה יש לה בעצם הבריח (עמ' 19 שורה 25) ונתנה הסכמתה לעיון בתיקה הרפואי. היא שעות רבות ביממה כדי לפרנס את המשפחה ולכן לא היה לה זמן לעשות את בדיקת ה CT והפיזיותרפיה כפי עמוד 7

שהמליצו לה לעשות.

שללה שקיבלה מכה חזקה בחזה כתוצאה מתאונת דרכים בה הייתה מעורבת (עמ' 14 שורות 1-2). העדה הסכימה שההגנה תעיין בתיקה הרפואי.

25. בעימות, ת/3, הוסיפה המתלוננת, כי ביום 8.11.15 היכה אותה הנאשם **בעצם הבריו באגרופים**, נשברו לה 3 עצמות ועצם הבריו נסדקה והיא טופלה במיון בביה"ח קפלן (שורות 14-15). כאשר נשאלה בבית החולים על אלימות הכחישה וסיפרה שהיא החליקה.

לאחר הוויכוח מי יקח את מ' למסגרת, הנאשם אמר לה שהוא ממחר דחף אותה על הקיר, היכה בה **בשני אגרופים באזור בית החזה** (שורה 40), רץ החוצה והשאיר אותה בוכה. היא שמה את מ' במסגרת והלכה לקופת חולים. ע' שראה שהיא חשה ברע הזמין את אחיה ניר. בערב היא יצאה לבדיקה אצל אורטופד שהפנה אותה למיון, אחיה רמי ואבישי הגיעו לשם והיא סיפרה להם את האמת.

לדברי המתלוננת היא התחננה בפני אחיה שלא יספרו לצוות הרפואי את שסיפרה להם. הם ביקשו ממנה לפנות למשטרה אך היא סירבה. באותו לילה היא הלכה לישון אצל אחיה רמי.

הנאשם מסר בעימות, כי מאחר ששהתה בבית באותו בוקר ביקש ממנה שתיקח את מ' למסגרת, כי הוא מיהר לצאת לעבודה אך המתלוננת סירבה וחסמה אותו בגופה ולכן **"דחפתי אותה על הקיר לצד שמאל ויצאתי החוצה"** (שורות 59-63). הכחיש שהיכה בה באגרופים. על החבלה שלה הסביר שאינו יודע אבל **לפני כשנה הייתה מעורבת בתאונת דרכים בה "הכריות נפתחו החגורה אולי ריסקה לה את העצם"** (שורה 76), ושב וציין שרק הזיז אותה (שורה 81).

26. הנאשם בעדותו בפני הכחיש את הדברים. לדבריו הוא הזיז את המתלוננת פעמיים, פעם אחת כאמור באישום הראשון ופעם כאשר חסמה לו את היציאה מהבית באירוע באישום זה (עמ' 66 שורות 1-2).

הכחיש תקיפה באגרופים שגרמו למתלוננת שבר בעצם הבריו "מעולם לא נתתי לה אגרופים. **הזזתי אותה מהפתח של המעלית ופעם אחת הזזתי אותה שחסמה לי את היציאה מהבית לעבודה**" (עמ' 66 שורות 1-2), וכי אף פעם לא ראה אותה מתהלכת עם מתלה (עמ' 66 שורה 7).

27. בחקירתו במשטרה (ת/1) חזר על גרסתו לעיל **ואישר שדחף אותה** (שורות 21-22) והכחיש דחיפות נוספות (שורה 24). בהמשך הוסיף **"דחפתי אותה לקיר זה נכון"** והכחיש שהיכה אותה באגרופים בעצם הבריו, וכי **"לא היו שני מקרים בהם דחפתי אותה"**, ושהשבר בעצם הבריו זה מתאונת דרכים קשה שעברה לפני שנה וחצי (שורות 93-95).

28. **אבישי טל** סיפר ב- ת/10 שבנובמבר 2015 המתלוננת אושפזה בבית חולים וכתפה היתה חבושה. זו הייתה הפעם הראשונה שהיא שיתפה אותו על אלימות מצד הנאשם. היא סיפרה לו שהוא היכה בה **באגרופים בכתף**. הוא הציע לקחת אותה למשטרת רחובות להגיש תלונה אך היא התביישה וסירבה.

לפני שנתיים חצי גופה של המתלוננת היה משותק והיא התקשתה להזיז את הרגל והיד והפנים שלה היו עקומות.

29. **ניר טל**, אחיה של המתלוננת, סיפר כי מערכת היחסים בין בני הזוג הייתה בעייתית, הוא היה עד לאלימות מילולית של הנאשם כלפי המתלוננת, וכי הנאשם לא הגיע לבקר את המתלוננת בעת אשפוזה.

המתלוננת התקשרה אליו בוכה ואמרה לו שהנאשם **היכה אותה בכתף**, היא לא הסכימה ללכת למיון ובהמשך האחים שלהם לקחו אותה למיון וכך נודע להם הכל. שלל סימני אלימות על המתלוננת.

בחקירתו הנגדית אישר שהנאשם הוא אדם שקט, וכי הנאשם התקשר אליו באחד הלילות להגיד לו שהמתלוננת הרביצה לו. הוא ייעץ לו לעזוב את הבית.

30. **גלית אוהיון**, סיפרה כי המתלוננת אושפזה בשל **שבר בעצם הבריה** (עמ' 37 שורה 22). זה היה אשפוז אחרי האירוע המוחי שעברה המתלוננת (עמ' 37 שורה 24). המתלוננת סירבה להצעת העדה לבוא לבקרה או לעזור לה. בתחילה אמרה לה **שהחליקה ונחבלה**. זמן קצר לאחר מכן התקשרה אליה וסיפרה לה שהנאשם מכה אותם שנים ושהיא לא יכולה יותר לסבול את הכאב ושהשבר בעצם הבריה זה כתוצאה **מדחיפה** במהלך מריבה ושגם יתר האשפוזים היו בגלל אלימות.

בחקירה הנגדית מסרה שאינה יודעת אם המתלוננת סיפרה לה לאחר הגשת התלונה במשטרה או לפני, אך זה היה בוודאות לאחר האשפוז עם השבר בעצם הבריה. זה היה בסמיכות לאשפוז אבל אינה יודעת לומר מועד מדויק.

הייתה עדה לזלזול ואלימות מילולית מצד הנאשם כלפי המתלוננת והודתה שעל רקע מה שראתה בין בני הזוג הציעה למתלוננת להיפרד מהנאשם עוד לפני שסיפרה לה על האלימות מצדו.

31. **ד"ר אריאל יזהר**, אורטופד כללי, וכף רגל וקרסול.

העד בדק את המתלוננת ביום 8.11.15 בתלונה לחבלת כתף ימין ומצא **רגישות באזור מפרק הכתף** והפנה אותה לצילום. ביום 12.11.15 חזרה אליו ומסרה לו שביום 8.11.15 הותקפה על ידי בעלה. **"בצילום של הכתף נראה שיש תת פריקה או פריקה חלקית של מפרק הכתף, המחבר בין עצם הבריה לבין איזשהו זיז שהוא חלק מהשכמה"** (עמ' 52 שורות 1-3).

על המונח **"ACJ DISLOCATION TUPE II"** הסביר שזה כינוי למפרק המחבר בין עצם הבריה לבין הזיז שמגיע מעצם השכמה והוא מהווה את גג מפרק הכתף **"והמונח הזה הוא מצב שאין פריקה של עצם הבריה, אלא יש נקע"** שיכול לקרות בשני מנגנונים. **"האחד- חבלה ישירה כשאדם נופל או נתקל בכתף, כמו נפילה על הצד או כל הכתף או כח ישיר. השניה- נפילה על היד"** השכיח יותר הוא חבלה ישירה (עמ' 52 שורות 11-14).

בוקס ישיר על הכתף פחות סביר שיגרם ל- ACJ (עמ' 52 שורה 21). **בוקס ישיר לעצם הבריה עשוי לגרום לשבר אך מצריך אנרגיה גבוהה ולכן זה קשה** (עמ' 52 שורות 27-28). **העד אישר שתאונת דרכים יכולה לגרום לשבר בעצם הבריה וכן לחבלת ACJ** (עמ' 52 שורה 31), וכי הטחה בקיר בהחלט יכולה לגרום לחבלה זו (עמ' 54 שורה 21).

העד הסביר ששבר אנטומי הומרוס הוא **"שבר באזור ראש הזרוע"** לדבריו לא ראה שבר בצילום הרנטגן (עמ' 53 שורות 5-6). לפעמים כמה שנים לאחר הפציעה, המפרק הופך לשחוק, אך לא ראה סימני שחיקה **בצילום**. הוא הפנה אותה לצילום מאחר שהמרפאה לא פועלת לאחר השעה 19:00.

מבחינת רגישות וכאב מסר שהעדר טיפול יכול להביא להתמשכות הכאב מעבר לתקופה המקובלת בספרות והוסיף, כי כדי לדעת האם מקור הכאב בחבלה ישנה או חדשה **"יש כלים קליניים מבחינת מיקום הרגישות והפעלת התנועות**.

אחת מהאפשרויות היא להפנות למיפוי עצמות, כדי לראות אזורי קליטה שמאפשרים להעיד על נזק מתמשך..." (עמ' 55 שורות 7-10).

לגבי הבדיקה במיון על ידי ד"ר שוויקי מסר שהאחרון כתב לגבי "שבר של עצם הזרוע, הומרוס" בעוד העד כתב על "נקע של המפרק", וכי "שבר של עצם הבריא זה לא פריקה של ה- ACJ" (עמ' 53 שורות 28-29).

בביקור ביום 12.11.15 דיווחה המתלוננת שהותקפה על ידי בעלה לפני מספר ימים בכתף. "בצילום כתף רושם ל ACJ DISLOCATION TUPE II" והופנתה להמשך בירור בצילום כתף (וכך עלה גם מ- ת/5).

ב- ת/6 מכתב סיכום סיעודי מיום 8.11.15 מבית חולים קפלן צוין, כי הסיבה להפנייתה היא **נפילה וחבלה בכתף ימין** הומלץ על שימוש במתלה, מנוחה, ביצוע CT כתף וביקורת מרפאת שברים ביום 15.11.15 עם תוצאות בדיקת CT.

מ- ת/4 עלה, כי המתלוננת נבדקה על ידי העד ביום 3.7.16. בבדיקה "טווחי תנועות בכתף שמורים. רגישות על פני קלויקולה מדיאלית. צילום כתף סה"כ תקין ללא סימני שחיקת במפרק ACJ. קלינית נציין כי ללא רגישות על פני ACJ כעת. פרט לכך תלונות על כאבים בגב תחתון מזה שבוע". אך לא הוברר קיומו של קשר בין החבלה מיום 2015 לרגישות שנמצאה בבדיקה זו.

העד מסר שבבדיקה ביולי 2016 ישנן תלונות על כאבים בגב תחתון וכתף, אך לא מצא רגישות בכתף והפנה אותה לבדיקות דם וצילום. הרגישות שמצא הייתה בחלק הפנימי של עצם הבריא ולא באזור המפרק. עוד ציין שבביקור זה המתלוננת תיארה כאב בבית החזה ולכן הפנה אותה למיפוי עצמות.

32. **ד"ר פיליפ רוז'נסקי, רופא במיון בביה"ח קפלן.**

מ- ת/7 מיום 8.11.15, בדיקה במיון בביה"ח קפלן, עלה שהמתלוננת הגיעה למיון בגפה, מסרה שהחליקה ונחבלה בכתף. בגיליון הרפואי נכתב **"כתף ימין רגישות בתנועה ורגישות ב- CLAVICAL ללא המטומה או סימני חבלה. כאבים בזמן הרמת יד"**. עוד נרשם **"צילום כתף ימין: חשד לשבר צוואר אנטומי הומרוס ימין"** ובעמוד 2 **"צילום כתף ימין: ללא עדות לשבר"**. על מסמך זה חתום העד וכן ד"ר שוויקי.

בשל תקלת מחשוב נמחקה מפרוטוקול הדיון עדותו של העד והצדדים הסכימו על עיקרי עדותו ובנקודות המחלוקת הופנו אליו שלוש שאלות עליהן השיב בכתב.

הצדדים הסכימו, כי העד היה אחראי חדר המיון בעת הגעתה של המתלוננת לשם ביום 8.11.15, וכי היא נבדקה על ידי ד"ר שוויקי, מתמחה בחדר המיון, וכי חתימתו של העד היא כאחראי חדר המיון. עוד הוסכם שהערות הצדדים יתקבלו למעט סעיף 6 ב' בתגובת המאשימה והופנו לעד שלוש שאלות.

על פי רישומי הצדדים, ד"ר רוז'נסקי העיד שהחשד היה לשבר צוואר אנטומי הומרוס ימין. **העד אישר את אבחנתו של ד"ר שוויקי שקבע, כי בצילום כתף ימין אין עדות לשבר, שכן כאחראי חדר המיון הוא בודק את עבודתם של המתמחים במחלקה. העד מסר שחבלה מעין זו יכולה להיווצר בשני אופנים, האחד של מכה ישירה לכתף והשנייה בשל נפילה על כף היד. הטחתו של אדם בקיר וחבלה באזור הכתף עשויה אף היא להוביל לשבר בצוואר אנטומי הומרוס ימין.**

בהשלמה כתובה לשאלות שהפנו הצדדים מסר העד, כי הבדיקה נערכה ע"י ד"ר שוויקי והעד היה רופא אחראי במיון באותו מועד, חלק גדול מהמטופלים נבדקים גם על ידי האחרון אך **אינו יכול לומר בוודאות אם אכן בדק**

עמוד 10

את המתלוננת.

העד אינו זוכר אם ראה את הצילום שנערך למתלוננת בשעתו. הוא עיין בצילום טרם עדותו בבית המשפט וטרם המענה לשאלות הכתובות, ככל שמדובר ברופא מתחיל הוא דואג לעבור על הצילומים טרם שחרור המטופל.

אשר לממצאים קבע העד "יש חשד קטן לשבר בצוואר האנטומי, לא משהו שמתאים באופן חד משמעי לבדיקה הקלינית כפי שתוארה במכתב השחרור ולכן הומלץ על ביצוע בדיקת סיטי בקופת חולים".

אין מחלוקת, כי החשד לשבר בצוואר האנטומי לא אושש משלא נערכו הבדיקות הנוספות.

33. נתתי אמון בגרסת המתלוננת לה מצאתי חיזוקים בעדויות אחיה שליוו אותה ושמעו ממנה מיד בסמוך לאירוע וכן בעדותה של חברתה ששמעה ממנה על האלימות לאחר האשפוז, כי הנאשם תקף את המתלוננת.

כבר ביום 12.11.15 סיפרה המתלוננת לד"ר יזהר על התקיפה מצד הנאשם אף שבביקור הראשון ביום 8.11.15 הסתירה זאת, כפי שעשתה גם בביה"ח.

34. ד"ר שוויקי לא העיד ואף שבמענה לכתב האישום מסרה ההגנה שזה יזמן כעד הגנה, הדבר לא נעשה. גם לאחר שנודע לצדדים מעדותו של ד"ר רוז'נסקי, כי ד"ר שוויקי הוא שבדק את המתלוננת לא פעלו הצדדים לזימונו לעדות.

35. ד"ר רוז'נסקי קבע שהממצא הוא חשד קטן לשבר בצוואר האנטומי הומרוס ימין ומאחר שעסקין בחשד בלבד המליצו על בדיקת CT, אשר אין חולק שלא בוצעה.

36. ד"ר יזהר העיד, כי לא ראה בצילום שבר בצוואר האנטומי הומרוס. בוקס ישיר לכתף פחות סביר שיגרום ל-ACJ. בוקס ישיר לעצם הבריח יכול לגרום לשבר אך מצריך אנרגיה גבוהה ולכן קשה. תאונת דרכים יכולה לגרום ל-ACJ וכן לשבר בעצם הבריח. אמנם, חרף הסכמת המתלוננת לא הוגש תיקה הרפואי ממועד תאונת הדרכים והמומחה לא התבקש להתייחס לממצאים ממועד תאונת הדרכים, אך די באמור כדי לעורר ספק האם המכה שהיכה הנאשם היא שגרמה לחבלה הנטענת וספק בעניין צריך לפעול לטובת הנאשם. לכך יש להוסיף את העבודה שד"ר יזהר העיד שלא נצפה שבר ונמצאה רגישות בלבד, אך הבירור לא הושלם ולא נשללה האפשרות שהדבר יכל לנבוע מהעדר טיפול לאחר מעורבות בתאונת דרכים. בנסיבות אלה הוכח שהנאשם תקף את המתלוננת אך קיים ספק אם זה גרם לחבלתה ועל כן יורשע בעבירה של תקיפה סתם.

האישום השלישי

37. המתלוננת העידה, כי היו חילופי דברים בינה לבין הנאשם אך אינה זוכרת אם היו מכות, וכי פינו אותה לבית חולים. היתה לה תחושה של נימול בגוף. המתלוננת לא העידה שהנאשם תקף אותה. לאחר רענון זכרון סיפרה, כי לאחר חילופי דברים בין השניים, הנאשם דחף אותה, היא חשה סחרחורת ותחושה של נימול. ע' אמר לה שיש לה עיוות בפנים ושהיא מגמגמת ולכן היא פנתה למיין (עמ' 8 שורה 31 עד עמ' 9 שורה 3)

38. הנאשם הכחיש שהיכה אותה.

39. ד"ר רובינשטיין, רופאה פנימית, רופאת המשפחה של המתלוננת, העידה שהפנתה את המתלוננת לביה"ח

בשל תלונות נזירולוגיות שאומתו בבדיקות גופניות.

בתאריך 29.3.16 סיפרה לה המתלוננת שהיא קורבן לאלימות, אז סיפרה לה גם על האירוע מאוגוסט 2015 שהנאשם היכה בה באגרופ.

חוסר בויטמין B12 שיש למתלוננת יכול להסביר את החולשה ממנה היא סובלת, וכי הפרעות תחושתיות יכולות לנבוע מלחץ או חוסר ב-B12.

מ- 8/ת מיום 13.8.15 עלה, כי המתלוננת פנתה בתלונה של כאב ראש, נימול בגפיים משמאל ובנה מסר שהיא חוזרת על מילים. צוין, כי שבועיים לפני כן היא אושפזה ועברה בירור לרבות CT שהיה תקין. נמצאו ערכים נמוכים של B12.

40. אני סבורה שאין בתיעוד הרפואי לשפוך אור על המיוחס לנאשם באישום זה.

אני מוצאת לזכות את הנאשם מחמת הספק מהמיוחס לו באישום זה. ממילא המיוחס לנאשם בכתב האישום לא היה קונקרטי בנסיבותיו ולא היה ברור על רקע מה תקף הנאשם את המתלוננת. בשים לב שהנאשמת לא זכרה את האירוע בעדותה בפניי, ולאחר רענון זכרון מסרה שדחף אותה ולא פירטה באיזה אופן, וכי בעקבות כך פונתה לביה"ח בגין סחרחורת ותחושת נימול, פרטים שבכתב האישום (וגם ב- 3/ת) אין להם כל אזכור, ובהעדר ראיה תומכת לאירוע זה, אני סבורה שיש לזכות את הנאשם מחמת הספק מהמיוחס לו באירוע זה.

האישום הרביעי

41. ניכר היה כאבה של המתלוננת עת סיפרה שהנאשם לא בא לבקר אותה במהלך אשפוז בבית החולים ובכך שלא דאג לה.

במהלך מאי 2014 החליפה המתלוננת את סגנית המנהלת בבית הספר בו עבדה והייתה אחראית על הפקת אירוע קהילתי ל- 700 איש. כששבה מהאירוע הבית היה במצב כאוס, היו דין ודברים בינה לבין הנאשם ואז "**הוא לקח אותי מהשערות, משך אותי על הרצפה ובעט בי. ביום רביעי היו לי סחרחורות...**" (עמ' 7 שורות 24-29). בהמשך הוסיפה "**הטיח בי אגרופים, בעט בי**" (עמ' 8 שורה 1). במשך יומיים חשה סחרחורת ואז התמוטטה בעבודה, תחושת נימול בכל פלג גוף שמאל וחצי מהפנים התעוותו. הנאשם הגיע ואמר שאין צורך באמבולנס ולקח אותה הביתה ועזר לה בבית.

אישרה שחלק ממה שגרם להתמוטטות היה שהמנהלת לא הזכירה את שמה כמארגנת האירוע (עמ' 20 שורות 22-24). לגבי הקשר שבין המשיכה בשיער לבין ההתמוטטות אישרה, כי "אף אחד לא הוכיח זאת" (עמ' 20 שורה 26).

היא אושפזה למשך שבועיים, ביום חמישי ע' התקשר בוכה שהנאשם תקף אותו ולכן היא שבה לביתה בסוף השבוע. במהלך סוף השבוע היו חילופי דברים והנאשם תקף אותה, הוא הוריד אותה לרצפה בחדר השינה שלהם, היא התחננה שירים אותה ולבסוף ע' הוא שהרים אותה. היא ביקשה מחברתה ורדית שתיקח אותה חזרה לביה"ח.

ורדית לוי אישרה שביום שבת סיפרה לה המתלוננת שאינה חשה בטוב וביקשה ממנה להחזיר אותה לביה"ח.

42. בעימות, ת/3, מסרה המתלוננת שהנאשם משך בשערה ומשך אותה לרצפה, היא נשכבה על הרצפה וקמה לאט לאט, וכי הטיח את ראשה במיטה. היא צעקה והנאשם שחשש שהשכנים ישמעו, התקשר לאחיה ניר ואמר שהיא מרביצה לו, ניר השיב לו שאם הוא פוחד ממנה שיעזוב את הבית.

המתלוננת לא יחסה חשיבות למשיכת השיער ולכן לא סיפרה לאיש על האלימות כלפיה. לדבריה, היא לא מקשרת בין האלימות להתמוטטות.

43. **אבישי טל** סיפר שהמתלוננת סיפרה לו שהנאשם משך אותה בשיער מעמידה לשכיבה, אך לא הרחיבה באיזה אופן היכה בה.

44. **רמי בצלאל**, אחיה של המתלוננת, סיפר שהמערכת הזוגית של המתלוננת והנאשם לוותה בעליות וירידות. הם נסעו לבית החולים, שם ראו את המתלוננת סובלת וממררת בבכי, הרופא שאל אותה אם היא בטוחה בבית. הוא שאל אותה לפרש הדברים והיא סיפרה לו שהנאשם מכה אותה, הוא לקח אותה אליו הביתה והיא סירבה להגיש תלונה. אמרה לו שהנאשם הרביץ לה ולכן היא בבית חולים והוסיפה שזו הסיבה לאשפוזים הקודמים. היא אמרה לו שהנאשם **משך בשערות ראשה והטיח את ראשה ברצפה** (עמ' 33 שורות 23-24). לא ראה סימני חבלה על המתלוננת בעת אשפוזיה.

העד סיפר באכזבה על כך שהנאשם לא בא לבקר את המתלוננת במהלך אשפוזיה בבית החולים, אף שאמם שלחה מטפלת לילדים כך שהיה לו פנאי לבקרה. הנאשם כל הזמן אמר למתלוננת לשוב הביתה לטפל בילדים. אישר שהנאשם הוא איש שקט וכמעט ולא שוחחו בחמש השנים האחרונות.

45. הנאשם העיד, כי הנטען באישום זה לא היה ולא נברא. לדבריו, המתלוננת "**באה להכות אותי והחליקה על הרצפה**" ונפלה (עמ' 65 שורה 10-7) והוסיף שלא עזר לה לקום והמשיך בענייניו (עמ' 65 שורה 12). הדבר ארע בעת שהיה עם ע' בחדר, המתלוננת הגיעה בריצה שאלה אותו מה הוא אמר ותוך כדי החליקה וקיבלה מכה מהמיטה (עמ' 67 שורות 14-13). הכחיש שדחף אותה והביא לנפילתה והוסיף "אני מעולם לא דחפתי" (עמ' 65 שורה 22).

אם רק החליקה ונפלה הנאשם לא הבהיר הנאשם מדוע הלך לענייניו ולא סייע בידה לקום.

הנאשם טען שביקר אותה פעמיים במהלך אשפוזיה והכחיש גרסתו במשטרה, לפיה כלל לא ביקר את המתלוננת במהלך אשפוזיה וטען שבעימות כן מסר שביקר אותה.

בחקירתו הנגדית אישר שהמתלוננת הגיעה לבית בסוף השבוע במהלך האשפוז והכחיש שהדבר היה בגלל שתקף את ע'. לדבריו, היא הגיעה הביתה, כי כך רצתה, וכשראתה את הכביסה השתוללה, השליכה חפצים וקראה לו בשמות גנאי. הנאשם הודה שלא ציין זאת בחקירתו במשטרה ולא היה לו הסבר מדוע לא סיפר על כך.

אישר שהמתלוננת **גררה רגל** והדופק שלה ירד, הוא לקח אותה לרופא ואמרו שיש חשש למשהו נוירולוגי ומספר ימים לאחר מכן התמוטטה בעבודה וקראו לו. בהמשך אושפזה למשך יומיים-שלושה אך לא למשך שבועיים (עמ' 71 שורות 1-2).

לגבי הצליעה של המתלוננת סיפר הנאשם ש"היתה פתאום מחליטה שהיא צולעת, פתאום הולכת רגיל. באיזה שלב הפסקתי להאמין לה". על הפער בין מה שמסר במשטרה לעדותו בבית המשפט הסביר "אני לא יודע אם זה אמיתי. נראה לי מבוים" (עמ' 76 שורות 9-12), ולא ידע להסביר מדוע במשטרה טען שלא ראה צליעה ובעדותו בפניי סיפר על כך ואף לקח אותה לבדיקה.

46. בעימות, ת/3, הנאשם הכחיש האלימות והוסיף, שבאותה תקופה המתלוננת "עבדה מסביב לשעון אז היתה לה התמוטטות וזה מה שקבעו" (שורות 98-99). בהמשך הוסיף, שהיא החליקה ונפלה, וכי לא התקשר לאחיה ניר ולא לאחר (שורות 169-170).

כשהמתלוננת טענה שלא טרח לבקרה בבית החולים למעט פעם אחת למשך 5 דקות, הנאשם השיב שהגיע פעמיים לבקרה.

47. בחקירתו במשטרה (ת/1) מסר הנאשם שאינו זוכר אירוע בו משך בשערותיה לפני כשנתיים. כאשר הוטחה בפניו גרסת המתלוננת כמפורט לעיל, הכחיש את כל הנתען.

אינו זוכר שהמתלוננת צלעה, שהיה לה עיוות בפנים ויד שמאל שלה לא תפקדה. אישר שהיא אושפזה לאחר התמוטטות בעבודה ואינו זוכר אם היה זה לשבועיים (שורות 48-56).

הודה שלא ביקר אותה במהלך האשפוז מאחר שהיה צריך לטפל במ' (שורה 58).

48. מ- ת/11 סיכום שחרור רפואי מיום 5.6.14 ממחלקה נירולוגית בבית"ח קפלן עלה, שהמתלוננת הגיעה לבית החולים ביום 2.6.14 בשל חולשה בפלג גוף שמאל עם תחושה של נימול. הומלץ על המשך חופשת מחלה, מעקב ובירור בקהילה לרבות בדיקת CT מח, ביקורת בעוד שבוע ובדיקת MRI מח.

49. גרסתה של המתלוננת לא נסתרה, נתתי בה אמון כאמור ומצאתי לה חיזוקים בעדויות אחיה ובגרסת הנאשם עצמו. הנאשם סיפר, כי המתלוננת החליקה ונפלה אך הוא לא מצא לנכון לסייע לה לקום. אני סבורה שבהתנהגות זאת יש לחזק גרסת המתלוננת, כי הנאשם לא סייע לה לאחר שתקף אותה כפי שתיארה, שכן לו דובר בנפילה שלה היה מסייע לה לקום ולא מתעלם ממנה וממשיך לעניינו.

לאור כל האמור לעיל, אני קובעת שהמאשימה הוכיחה מעל לספק סביר, כי הנאשם משך בשערה של המתלוננת עד שנשכבה על הרצפה, וכי במהלך סוף השבוע דחף אותה והפילה לרצפה וסירב לסייע לה לקום.

האישום החמישי

50. המתלוננת סיפרה שהלכה לקנות מתנות לחג עם ע' וכששבו הבית היה בכאוס והנאשם אמר לה "בהמה את לא רצויה לבוא איתנו לערב ראש השנה" (עמ' 7 שורות 13-14), היא נעלבה ונשארה בבית. כששבו מהארוחה בזמן שישבה עם ע' לשמוע על חוויותיהם הנאשם שחרר נפיות לעבר ע', היא הזיזה אותו מע' ואז הנאשם "לקח את הראש שלי והטיח אותו ברצפה" (עמ' 7 שורות 18-20). והוסיפה שהוא "תפס בשערות והטיח את הראש שלי במיטה או ברצפה, אני לא זוכרת" (עמ' 7 שורה 22).

לדבריה, לאחר שהנאשם תקף אותה הוא נבהל והתקשר לאחיה ניר ואמר שהיא הרביצה לו (עמ' 18 שורות 16-17), ניר יעץ לו לעזוב אם הוא חש מאוים. ניר התקשר אליה והיא אמרה לו שהכל בסדר, כי לא רצתה

שהמשפחה תתפרק. האח ניר כאמור אישר, כי הנאשם התקשר אליו.

סיפרה שלא מיהרה להתגרש, כי בחשבון הבנק שלהם היתה יתרת חובה בסך 150 אלף ₪, כך שלא היה לה כסף לעו"ד והיא לא רצתה לספר למשפחתה על המצוקה הכלכלית.

בתחילה סיפרה לאחיה, ואחר כך לאמה ובהמשך לעורכת הדין שייצגה אותה בהליך בבית משפט לענייני משפחה. אישרה שהגישה תביעה לגירושין ביום 22.12.15 וביום 21.1.16 הגיש הנאשם תגובתו לתביעת המזונות שהגישה.

51. בעימות, ת/3 מסרה המתלוננת את המתואר לעיל, וכי לאחר שהנאשם שחרר נפחות לעבר ע' ששכב על המיטה, היא דחפה אותו, הוא מעד ובתגובה "הוא נתן לה **בוקסים בגוף שלי**" (שורה 161).

52. הנאשם התקשה למסור גרסתו לאירוע זה בעדותו בפני "אם יהיה לי כתב האישום זה ירענן לי את הזיכרון" (עמ' 63 שורה 30). בהמשך סיפר, כי הוא והילדים חיכו למתלוננת ברכב והיא לא רצתה להצטרף אליהם, אמר לה שאם תרצה שתגיע ברכב השני ונסע עם הילדים לארוחת חג אצל אחותו.

בחקירתו הנגדית אישר, כי אמר למתלוננת שהיא מסריחה ואינה רצויה במשפחתו (עמ' 68 שורה 26 ועמ' 69 שורות 26-23), והודה שאמר שאינה רצויה אצל משפחתו מספר פעמים, אך זו נמנעה מלהגיע לארוחה בגלל ויכוח שהיה להם על תו חנית הנכה של מ'. בהמשך אישר, כי בגלל עודף המשקל שלה היה קורא לה מסריחה וזאת טרם שעברה ניתוח לקיצור קיבה.

53. בחקירתו במשטרה (ת/1) הנאשם מסר שאינו זוכר ששחרר נפחות לעבר ע' בעת שזה סיפר למתלוננת על מה שהיה בארוחה. הכחיש את גרסת המתלוננת שאחז בשערה ודחף אותה למיטה ושהיא נפלה על המיטה, לדבריו "**היא החליקה על המיטה ואני לא עזרתי לה לקום**" (שורות 115-113).

54. נתתי אמון בגרסת המתלוננת ומצאתי תמיכה לדבריה בגרסת הנאשם שלא הכחיש, כי בשל הוויכוח אמר לה שאינה רצויה בבית משפחתו, משפט שנאמר על ידו במספר הזדמנויות. לא נתתי אמון בגרסתו המתחמקת של הנאשם למיחוס לו ועל כן אני קובעת, שהנאשם שחרר נפחות לעבר ע', המתלוננת בתגובה דחפה אותו והוא דחף אותה חזרה, היא נפלה על המיטה, הוא אחז בשערה והטיח ראשה על המיטה.

אכיפה בררנית

55. ב"כ הנאשם טענו להגנה מן הצדק מחמת אכיפה בררנית, מאחר שלא ננקטו הליכים פליליים נגד המתלוננת בגין האלימות שהפנתה כלפי הנאשם, החלטה שיש בה להפלות את הנאשם ביחס למתלוננת.

56. בבג"צ 9396/96 **סימונה זקין ואח' נ' ראש עיריית ב"ש ואח'**, (8.6.99) (פסקה 16) הגדיר בית המשפט העליון אכיפה בררנית כ"**אכיפה הפוגעת בשוויון במובן זה שהיא מבדילה לצורך אכיפה בין בני אדם דומים או בין מצבים דומים להשגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא**". (ראו גם ע"פ 8551/11 **סלכני נ' מדינת ישראל** (12.8.2012) (להלן: "**עניין סלכני**") וע"פ 6328/12 **מדינת ישראל נ' פרץ** (10.9.2013)).

57. **בעניין סלכני** נקבע שאת טענת האכיפה הבררנית יש לבחון תוך התייחסות לשלוש שאלות:

ראשית, קבוצת השוויון: מה היא קבוצת השוויון שעמה נמנה מי שמעלה את טענת האכיפה הבררנית;

שנית, אכיפה בררנית או אכיפה חלקית לגיטימית: באותם מקרים שבהם אכן הרשויות לא אוכפות או לא אוכפות באותה מידה כלפי כל מי שנמנה באותה קבוצת שוויון, כיצד יש לאבחן מצבים של אכיפה בררנית פסולה ממצבים רגילים ולגיטימיים של אכיפה חלקית מטעמים של מגבלת משאבים וסדרי עדיפויות;

שלישית, התשתית הראייתית: מה הוא הנטל הראייתי המוטל על מי שמעלה טענה של אכיפה בררנית, באופן כללי, ובמשפט הפלילי בפרט.

58. לטענת ב"כ הנאשם המתלוננת הודתה שנקטה באלימות כלפי הנאשם ומשך נהגה המאשימה באופן מפלה כלפיו עת הגישה כתב אישום כנגדו ולא נקטה הליך דומה כלפיה.

59. **הנאשם** מסר, כי המתלוננת היכתה על גבו, באוזניו, שפכה לו אוכל לפח וכוס קפה לכיור (עמ' 64 שורות 27-29).

בחקירתו במשטרה (ת/1) מסר נאשם שהמתלוננת איימה עליו, שהיא שפכה עליו מים קרים במקלחת ובימי שישי בעת שישן זרקה את השמיכה מעליו ואמרה לו שהוא לא נמצא בבית במלון.

בחקירת הנוספת במשטרה (ת/2) הוסיף הנאשם, כי המתלוננת סירבה לתת לו את דברי הדואר שלו עד שייתן לה גט ופגעה בפרטיותו בכך שהתכתבה באתרי היכרויות בשמו.

60. בעימות, ת/3, הנאשם טען שבעת שהתקלח שפכה עליו המתלוננת מים קרים, כי כעסה עליו. המתלוננת טענה שזה היה בצחוק ולאחר שהבינה שזה לא מצחיק אותו הפסיקה.

הנאשם טען, כי שבוע אחרי בר המצווה של ע' היא ניסתה לבעוט בו ברגל, והמתלוננת הכחישה אירוע זה. המתלוננת הכחישה שהיכתה בו באוזניים ועל גבו.

המתלוננת הודתה, כי לקחה את השמיכה מעליו בעת שישן ואמרה לו "תקום זה לא בית מלון", כי אחרי העבודה היה אוכל והולך לנוח ולא עוזר לה עם הילדים.

61. בחקירתה הנגדית טענה המתלוננת, כי כשהיה הנאשם מרביץ לה היתה הודפת אותו עם ידיה (עמ' 15 שורה 31 ועמ' 16 שורה 1 ושורות 12-15), כך גם בעניין המכה באוזניים (עמ' 21 שורה 9).

בילדותה זרקו קרח על אביה בעת מקלחת וצחקו למשמע תגובתו, היא חשבה שהנאשם יגיב כך אך משהגיב אחרת לא חזרה על המעשה (עמ' 21 שורות 1-3).

לגבי הבעיטה ברגלו של הנאשם והעפת השמיכה מעל הנאשם חזרה על הגרסה שמסרה בעימות.

62. **השוטר זוהר שלום** ערך את העימות בין בני הזוג. ככל שבמהלך העימות מתברר שצד ביצע עבירה שלא נחקר עליה אזי הוא יוזהר לגביה. למיטב זכרוננו שניהם הוזהרו בעימות על תקיפה ואכן עיון בת/3 מלמד ששני הצדדים הוזהרו טרם העימות.

בנסיבות אלה, נמסרה גרסת המתלוננת לטענות הנאשם במסגרת העימות ושניהם אף נחקרו באזהרה בחשד

להאזנת סתר האחד לשני, חשד שעלה רק בשלב העימות.

63. בשים לב לתשתית הראייתית כנגד הנאשם וחומרת המיוחס לו אל מול התשתית הראייתית בחשדות שייחס הנאשם למתלוננת, האזנת סתר, שפיכת מים קרים בעת מקלחת, בעיטה או ניסיון בעיטה, מכה באוזן ומשיכת השמיכה, איני סבורה שדין אחד למתלוננת ולנאשם.

המתלוננת תיארה מסכת לא מבוטלת של מעשי אלימות מרף חומרה ממשי שביצע בה הנאשם, כאשר טענותיה נתמכו בעדויות ובמסמכים רפואיים, בעוד המעשים שייחס לה הנאשם אינם מאותו רף וספק אם ניתן לומר שהיו די ראיות להגשת כתב אישום כנגדה לגבי מי מהאירועים הנטענים.

64. הנטל להוכיח אכיפה בררנית הוא על כתפי הנאשם, מכלול הנתונים לעיל מביא אותי למסקנה, כי אין יסוד לטענת הנאשם לאכיפה בררנית, משאין עניינם של הנאשם והמתלוננת מבטא יחס שונה למי שעניינם דומה ועל כן לא הוכח שהמאשימה נקטה באכיפה בררנית בהגשת כתב אישום זה.

מחדלי חקירה - מחיקת ההודעות

65. אין מחלוקת, כי המתלוננת הקליטה שיחות של הנאשם עמה ועם ע' ושלחה אותן לחברתה, גליה אוחיון.

אין מחלוקת, כי גליה אוחיון מחקה את ההודעות ולא סיפקה אותן למשטרה חרף הפניות אליה, כעולה מ- 1/1 מיום 29.6.16. אין בידי לקבל את הסבריה המתפתלים של העדה לנסיבות מחיקת ההודעות ולא את דבריה, כי לא הבינה שהחומר דרוש על ידי המשטרה.

העדה אישרה, שהמתלוננת שלחה לה את ההודעות לצורך גיבוי (עמ' 40 שורות 25-27). לדבריה, היא הבינה שאסור לה להחזיק בהודעות אלה ולכן מחקה אותן, כאשר טרם מחיקתן שוחחה עם המתלוננת (עמ' 42 שורות 16-17 ועמ' 42 שורה 26). לדבריה, אינה יודעת ממי הבינה שאסור לה להחזיק בחומר (עמ' 43 שורה 31).

66. בנסיבות אלה, טענו ב"כ הנאשמים, כי מחיקת ההודעות הינה מחדל חקירה, מאחר שייתכן שהיה בהקלטות חומר שיסייע בהגנת הנאשם.

67. בעימות, ת/3, הנאשם מסר שראה שהמתלוננת מקליטה אותו ואת ע' ושולחת את ההקלטה לחברה שלה גליה אוחיון וגם לאח שלה אבי, ולכן הוא שלח אותן מהטלפון הנייד שלה אל הדואר האלקטרוני שלו (שורות 208-212 וכן שורות 233-234). הוזה אומר, גם לנאשם יש גישה לאותן הודעות ויכול היה למסרן למשטרה או לכל הפחות להגישן במהלך משפטו.

68. בנסיבות אלה, אין בידי לקבל טענות ב"כ הנאשם.

ראשית לא שוכנעתי, כי נגרם נזק לנאשם ממחיקת ההודעות משהודה, כי עותק שלהן מצוי בידו ובנקל יכול היה להגישן ככל שיש בהן לסייע להגנתו.

שנית, אף בהינתן שאלה כבר אינן בידו, הרי שתוכן ידוע לו ויכול היה להעיד עליהן או להטיח במתלוננת את תוכן ככל שיש באלה לסייע להגנתו.

שלישית, חרף מחדלי חקירה, שומה על בית המשפט לבחון קיומם של ראיות מרשעות ולא כל מחדל חקירה יוביל לזיכוי.

הלכה היא, כי מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזיכוי של נאשם, אם חרף קיומם הונחה תשתית ראיתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירות שיוחסו לו (רע"פ 3610/15 סמיונוב נ' מדינת ישראל (8.6.2015)).

69. בשים לב לתשתית הראיתית שהניחה המאשימה אין במחדל זה, אף אם יקבע שהיה מחדל, ואיני קובעת כך, להקים לנאשם הגנה.

לסיכום

70. קבעתי, כי עדותה של המתלוננת מהימנה עלי ומצאתי לה חיזוקים בחומר הראיות ולא נתתי אמון בגרסת הנאשם. לאור כל המפורט לעיל, אני מרשיעה את הנאשם בעבירות הבאות:

הוכח באישום הראשון שהנאשם דחף את המתלוננת ועל כן אני מרשיעה אותו בעבירה של תקיפה סתם כלפי בת זוג, עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק.

באישום השני הוכח, כי הנאשם תקף את המתלוננת אך ספק אם המעשה גרם לחבלה האמורה ועל כן אני מרשיעה אותו בעבירה של תקיפה סתם כלפי בת זוג, עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק.

הוכח האמור באישום הרביעי ועל כן אני מרשיעה את הנאשם בשתי עבירות של תקיפה סתם כלפי בת זוג, עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק.

הוכח האמור באישום החמישי ועל כן אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של תקיפה סתם כלפי בת זוג, עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק.

נוכח קביעותי, כי המאשימה לא עמדה בנטל הוכחת האישום השלישי, אני מזכה את הנאשם מהמיוחס לו באישום זה.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"ב תמוז תשע"ח, 25 יוני 2018, במעמד הצדדים.